Ч. 62. Неділя 29 (16) марта 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостнах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

До ситуациї. — З краєвих соймів. — Справи парляментарні. — Податок від горівки. — Гостина кн. Більова у Відни. — Заява кн. Більова в справі заграничної полїтики Німеччини.

Вчера по полудни нараджував ся п. Президент міністрів бар. Бек з послами ческими, а особливо довго з др. Крамаржем. Ситуация має бути неясна, але заперечують загально, немов би она була критична. Як з Праги доносять, лише часопись „Union" в депеши з Відня підносить острий характер відносин між Чехами а бар. Беком і міністром судівництва. „Hlas Naroda" заперечує поголосці о намірі димісиї міністрів Фідлера і Прашка.

Сойм форарльберґский відбув вчера перше засідане. — Також країньский нововибраний сойм зібрав ся вчера на перше засідане. Президент краю представив новоіменованого маршалка п. Шуклього, котрий в довшій промові підніс конечність переведеня реформи виборчої ординациї до сойму в демократичнім дусі. Відтак пос. Шустершіц предложив пильне внесене, аби вибрати комісию зложену з 12 членів, котра займилась би виборчою реформою. Сойм ухвалив то внесене великою більшостию. Слідуюче засідане нині.

Порядок першого засіданя державної ради, котре, як вже відомо, відбуде ся дня 2-го цьвітня с. р., установлено такий: 1) справоздане комісиї судової о правительственнім предложеню в справі складаня судових депозитів в краєвім банку ческого королївства; 2) справоздане комісиї для посольскої ненарушимости; 3) справоздане комісиї ювилейної в справі проєкту закону, щоби з нагоди 60 лїтного ювилею пановання цісаря призначити 100 міліонів корон на обезпеченя старців і немічних; 4) дискусия над рескриптом президента міністрів в справі іменованя міністра для Галичини.

Але поки ті справи прийдуть на чергу, займе ся палата внесенями наглими, між котрими перше місце займає внесене, щоби предложене правительства в справі континґенту рекрутів полагодити у всїх трех читанях безпроволочно.

Під проводом п. Міністра скарбу др. Коритовского почали ся передвчера наради експертів в справі розділу континґенту спіритусу між горальнї рільничі і промислові. Отвираючи наради, п. Міністер сказав між иншими: Від досить давна відомо, що правительство гадає підвисшити податок від горівки. Вимагає того рівновага буджету з уваги на разраз зростаючі видатки держави, до котрих зачислити треба між иншими пильну справу санациї краєвих фінансів, підвисшене платнї офіцирам і воякам, відшкодованя родин резервістів, покликуваних на вправи, будову зелїзниць, обезпечене на старість і ин.

Податок від горівки єсть і тепер значним жерелом державних доходів; всеж таки податок сей єсть ще значно менший як в инших державах. У Франциї виносить він 210 К від гектолїтра, а в Парижи навіть 380 К, в Анґлії 456 К, в Бельґії 190 К, в Голяндиї 240 К, в Швециї 128 К, в Норвеґії 204 К, в північній Америцї 230 К, в Росиї, де єсть горівчаний монополь, коштує гектолїтр спіритусу 510 К, а в тій цїнї єсть 400 К податку. В Німеччинї податок від горівки єсть висший, ніж у нас, але й там заносить ся на значне его підвисшене. — Правительство гадає підвисшити податок від горівки о 50 сот. від лїтра чистого алькоголю. Рівночасно і угорске правительство переведе підвисшене того податку, так що в обох половинах монархії буде він однаковий. Опісля говорив п. Міністер про намірене зниженє боніфікаций рільничих і про реформу боніфікации експортових.

На неділю заповів нїмецкий канцлер кн. Більов свій приїзд до Відня. Віденьска праса

---

3)

СТРАШНИЙ ДЕНЬ.

(З росийского — К. Станюковича).

(Дальше).

Випивши кілька склянок чаю і викуривши кілька папіросів, перший офіцир мав видко мало охоти покидати своє мягке місце на канапі у вигідній офіцирскій каюті, особливо серед живої розмови о Сан Франціску, яка навіть Николаєви Николаєвичеви нагадувала, що й він чоловік. Але як невільник свого обовязку і дуже точний, а до того видаючий себе за мученика, котрий всюди мусить сам бути, не має ні хвилки часу і за все мусить сам відповідати — зробив вправді кисле лице на згадку тих приємностий, які его дожидали на покладі, підняв ся мимо всего з канапи і крикнув на послугуючого моряка: „Намітку і плащ!"

— Кудиж ви, Николаю Николаєвичу? — спитав лікар.

— Дивне питанє, докторе — відповів перший офіцир майже обиджений — немов би ви не знали, що ми набираємо уголь...

І він пійшов на гору, аби „доглядати" і змокнути, бо набір угля ішов своїм ладом і без него.

В офіцирскій каюті вела ся весела розмова дальше, бо ті моряки доси ще не обридли собі взаїмно, що звичайно буває при довгих морских подорожах, не перериваних якимись внїшними впливами. Поручники випитували Сніткина про Сан Франціско, хтось оповідав сьмішні історії про „неспокійного" ґенерала, всї були веселі і безжурні.

Лиш Лаврентий Іванович, старший керманич, не брав участи в розмові. Задуманий курив свою люльку, вибубнюючи костистими пальцями по столї, — однако его лице не було зовсім так спокійне як звичайно, коли „Яструб" був на повнім мори, або стояв на якорі в якій безпечній пристани. Також не підспівував собі як звичайно свою улюблену пісоньку з якоїсь оперетки, а то его мовчанє мало своє значінє.

То був сухий мужчина середної висоти, пятьдесятьлїтний, з отвертим, сьвіжим і милим лицем, дуже совістний і аж до крайности точний моряк; вже давно погодив ся з своїм невисоким становищем керманича і в противности до других керманичів не мав з тої причини ніякого жалю до офіцирів маринарки. Посивілий на мори, де провів більшу половину свого самотного парубоцкого житя, придбав собі крім богатого досьвіду ще й зелїзний характер, гостець і то якесь забобонне осторожне поведенє супротив моря. Лаврентий Іванович був повний недовірчивого підозріня супротив того живла, яке ему підчас довгих морских подорожий з усїх сторін показало ся.

Видко чимсь занепокоєний вийшов з офіцирскої каюти на поклад, виліз на командантскі місток і поглянув уважно своїми малими орлиними очима на широке море.

Темна мрака, яка закривала берег, піднесла ся і можна було добре бачити, як у віддаленю від корабля ломили ся в кількох місцях сїрі филї о підводні скали. Старий керманич поглянув також на лопотячу у вітрі хоруговку котра вказувала, що вітер не змінив ся і дув просто в очи — відтак на небо, на котрого оловяним поли почали показувати ся сині круги.

— Дощ, слава Богу, перестає, Лаврентий Івановичу! — замітив вартуючий офіцир з вдоволенєм.

— Так, перестає.

З легкого, симпатичного, грудного голосу керманича не пробивало ся вдоволенє. Противно, обставина, що дощ переставав, здавалось дуже ему не подобала ся. І немов би не вірив своїм зорким очам, взяв великий корабельний дальновид і став крізь него глядїти. Кілька минут приглядав ся темним хмарам звисаючим на овиді моря і поклавши дальновид назад на своє місце, втягнув в себе часом воздух як пес і похитав значучо головою.

— Що ви так розглядаєте ся, Лаврентий Івановичу? Чейже ми не находимо ся на ніякім небезпечнім місци? — спитав жартуючи Чирков і підійшов до керманича.

— Менї не подобає ся овид! — відповів старий керманич коротко.

— Або що?

— Коби лиш не зірвала ся буря.

— Ей, яке нещасте, хоч би й зірвала ся — відозвав ся молодий чоловік з перехвалкою.

— Навіть велике нещасте! — замітив керманич поважно і з притиском. — Коли острий північно-західний вітер повіє в тих сторонах, то не так скоро перестає і не випустить нас

згадуючи о тім, витае гостину кн. Більова з великою радостию. Розходить ся тут в першім ряді о віддане візити бар. Еренталеви, але реченець, який кн. Більов вибрав для своєї подорожи, мае велике значінє. Нема бесіди о тім, що з'їзд у Венециї цісаря Вільгельма з італіяньским королем і віденьский з'їзд суть случайні. Wiener Allg. Ztg. підносить, що оба з'їзди суть немов демонстрациєю, котра мае показати, що потрійний союз єсть нерозривний. Справа реформ в Македонії не єсть виключно міродайною. З'їзди до Венециї і Відня мають незвичайне політичне значінє з огляду на супроводячі їх обставини. Кн. Більов був вже два рази у Відни яко німецкий канцлер. Тепер застане там цілком нових людий. Замість ґр. Ґолуховского, бар. Еренталя, замість міністрів Кербера і Селя — бар. Бека і Векерлього. Імовірно др. Векерле прибуде до Відня, як то свого часу зробив Сель. — Kreuz Ztg. пише о подорожи кн. Більова до Відня: Причиною того, що доси о віденьскій подорожи канцлера було публично мало відомо, єсть та обставина, що кн. Більов дожидав полагодженя в парламенті дискусиї над буджетом. Тепер виміна гадок між кн. Більовом а бар. Еренталем уважае ся доповненем маніфестациї німецко-італіяньскої у Венециї. Само собою розуміє ся, що коли канцлєр німецкий відвідуе міністра заграничних справ австрийского, скористае з нагоди, аби обговорити загальне політичне положене. Коли зачнуть ся парламентарні ферії, отже імовірно в перших днях цьвітня, буде міг кн. Більов відвідати Тіттоніого і Джоліттіого в Римі.

На засіданю німецкого парляменту 24 марта продовжувано наради над буджетом канцлера і державної канцеляриї. В двірскій льожі засів наслідник престола. Канцлер кн. Більов розпочав бесіду тим, що в жовтни мае зібрати ся в Берлині „парляментарня унія“ і заявив, що він готов взяти участь в принятю тих панів, які бажають довести до згоди між народами. Обговорюючи марокканьску політику, підніс канцлер, що Німеччина мае дбати про те, щоби не нарушено економічного рівноуправненя і не легковажено економічних інтересів Німеччини в Марокку. Французске правительство не може німецкому зробити закиду, що оно, не узнаючи повисшої обставини, виконувало акт з Альґесірас в дрібничковий або вузкоглядний спосіб. Бесідник не буде сего чинив і в будучности, надіє ся однако, що Франция зі своєї сторони рівнож буде тримати ся рішень акту в мировий і приязний спосіб. — Обговорюючи відносини в Македонії, заявив канцлер, що засада удержаня status quo є тим огнивом, з якого виходячи держави будуть старати ся о поліпшене положеня. Вправді удержане status quo в тім краю не найблизше обходять Німеччину, але Німеччина є в тім зарівно інтересована, як кожда инша держава. Міжнародною основою в тім взгляді єсть берлиньский трактат. Австро-угорский проект продовженя боснийскої зелізничої лінії до Митровиці повитала Німеччина з симпатиєю, бо еї союзник робить лише ужиток з права, яке ему прислугуе на основі міжнародного договору. Супротив ріжних фальшивих поголосок заявив канцлер, що в македоньскій справі Німеччина не накидала Австро-Угорщині ані своєї ради, ані свого попертя, ані Австро-Угорщина о них не просила. Канцлер є тої гадки, що задля розбурханого віляєту не повинно прийти до спору, а через те до кровавої війни між державами та що сеї думки є мабуть всі кабінети. Єсть проте надія, що европейский концерт буде удержаний.

Відтак перейшов канцлер до обговореня листу німецкого цісаря до льорда Твідмавса. Той лист був що до форми і змісту приватним листом. Твердженє, начеб лист цісаря мав на ціли вплинути в німецкім дусї на міністра, відвічальпого за буджет анґлійскої маринарки і мае бути вмішуванем у внутрішні справи Британії, єсть безосновне. Канцлер підносить, що хибним є рівнож твердженє, начеб то фльотова політика Німеччини мала аґресивний характер, а особливо звертала ся против Анґлії. Німеччина бажае жити з Анґлією в згоді. Тенденция і зміст листу цісаря не противили ся в нічім міжнародним звичаям і канцлер з вдоволенем ствердив, що всї стараня хибної інтерпретациї листу в Анґлії однодушно відперто. Заграничта політика Німеччини мусить основувати ся на чуйній повздержливости, на єдности і витревалости, як се піднесли посли барон Гертлінґ і Вассерман супротив підозрінь кинених за границею на Німеччину.

Новинки.

Львів, дня 28-го марта 1908.

— **Справи особисті.** Є. Е. п. Намістник ґр. Андрій Потоцкий вернув вчера з Відня до Львова. — Преосьв. станиславівский Владика еп. др. Хомишин виїхав із Станиславова на десять днів на провінцию.

— **Іменованя і перенесеня.** Секретарями скарбовими іменовані комісарі: Лев Дзедзїц, Ант. Куржея, Юл. Подчаский, Фр. Пидухович, Фрид. Гохман, Ів. Маєвский, Авг. Евстахевич, Вал. Маркевич, Сем. Пільний, Ів. Врубель, Ст. Ґрушецкий, Сем. Огт, Ант. Бурко, Йос. Моначиньский, Макс. Найгофф, Ів. Ґодек, Войт. Оґоржалек, Вол. Гелчиньский, Ів. Волощиньский, Лев. Товарницкий, Вол. Фішер, Меч. Прашіль, Едм. Коман, Леоп. Брем, Юл. Галятек, Тад. Риґульский, Лев Чачковский, Стан. Обржуд, Леоп. Скуревич, Тома Розум, Меч. Шаблєвский, Ів. Жураковский, Ст. Матис, Волод. Матковский, Ів. Луневский, Генр. Коппель, Стан. Когавт, Ів. Дзюржиньский.

П. Намістник іменував асистента ветеринарийного, Ст. Солецкого в Гусятині, ветеринарем повітовим. — П. Намістник переніс практиканта концептового Намістництва, Данила Родіча де Верліненкампф зі Львова до Коломиї.

— **Надане презенти.** Ц. к. Намістництво запрезентувало о. Юліяна Туркевича гр. к. пароха в Повикві на опорожнену гр. к. парохію цісарского надания в Городку Ягайлоньскім.

— **Філія „Просьвіти“** в Ст. Самборі обняла з початком сего місяця нагляд над плеканем садівництва і пчільництва під управою міщанина п. Ів. Федоровича в Старім Самборі. Проте хто схотів би набути добірних щеп, як яблінок, груш, оріхів, вишень, крім того слив, аґресту, а також пні з пчолами, нехай удасть ся до п. Ів. Федоровича, котрий з рамени товариства тим заряджуе. Щепи на $1^1/_2$ м. високі 6-літні, можна купити по 1 К, а о кождий оден рік молодші о 10 сот. дешевше.

— **Населенє полтавскої ґубернії.** Росийска часопись „Петербургская ґазета“ пише: В полтавскій ґубернії україньска (малоруска) мова навіть по містах єсть пануюча, бо 57 прц. міских горожан уважае єї своєю рідною мовою. За нею іде жидівска, котрою говорить 29·3 прц. по містах і 1·2 прц. по селах.

— **Дрібні вісти.** На Буковині орґанїзує ся нова політична партия під назвою „Україньска поступова партия на Буковині“. Партию сю творять доси яко тимчасовий краєвий комітет: Антін Клим яко голова, др. Осип Маковей яко заступник голови всї 9 послів до Ради державної і Сойму та 86 членів з Черновець. — Є. В. Цісар позволив радникови будівництва у Львові, Ал. Захариєвичеви приняти становище ґенерального даньского консуля. — Мавр. Шіффер згубив срібний годинник „Омеґа“ з коротким ланцушком. — Поліцияит знайшов на Ринку золотий перстінь з рубіном. — На рампі зелїзничій на ул. Жовківскій спадаюче зелізне крило рампи придушило на возі переїзджаючого в тій хвили через рампу селянина Йосифа Малину з Малехова і було би стало ся велике не-

---

звідси... Але я волів би тисяч раз бурю на повнім мори як тут на тім проклятім рейді.

— Чогож ми тут маємо боятн ся, атже у нас є машина. При помочи пари можемо дуже легко удержати ся на якорах! — скрикнув Чирков з великою певностию себе.

Лаврентий Іванович поглянув на молодого офіцира з лагідним усьміхом старого досьвідного мужа, коли почуе перехвалки дитини.

— Гадаєте „дуже легко“! — спитав поволи, усьміхаючи ся. — Не беріть то так легко, братчику. Ви не знаете, який страшний той вітер, а я знаю. Перед десятьми літами плив я туди на одним шунері. Богу дякувати, ми завчасу скрили ся, инакше... — Він не докінчив, бо як всї забобонні люди бояв ся згадувати навіть про можливість нещастя.

По якімсь часї відозвав ся:

— Певне, машина, але ліпше коли ще в час цілі виїдемо на повне море. Чорт бери то набиранє угля! В Наґасакі можемо его дістати! Той проклятий північно-західний вітер нападає дуже нагло і зі страшенною силою. А коли вже буря зірве ся, буде за пізно на від'їзд.

— Ви бачите всюди лиш небезпечности, Лаврентий Іванович.

— В ваших лїтах не бачив я їх також... Тоді було менї всьо одно... Наплювати на то, тоді не мало ся ніякого страху. Але коли я на мори постарів ся і перебув не один танець, то пізнав... Знаете пословицю: „Помагай собі сам, той Бог тобі поможе?“

— А чомуж не скажете нічого капітанови!

— Що я ему маю казати? Він чей сам мусить знати, що то значить стояти тут в часї сильного вітру — відповів старий моряк трохи гнївно.

Однако Лаврентий Іванович замовчав, що він ще вчера, скоро лиш повіяв північно-всхідний вітер, сказав капітанови о тім „проклятім“ вітрі і дуже з притиском висловив ся, що було би ліпше виплисти на повне море. Але молодий, упертий і на свою власть задрістний капітан, котрому ще его перші літа командованя робили приємність і котрий не любив слухати ніяких рад, мов би не дочув слів старого керманича і нічого ему не відповів.

„Я знаю то й без тебе“... немов би говорило певне себе, хороше лице капітана.

Старий керманич вийшов з капітаньскої каюти трохи обиджений тим поведенем капітана і воркнув за дверми до себе: „От ще молоде, недоварене“.

— Але Лаврентий Івановичу, ви би повинні таки сказати о тім капітанови — сказав ще раз поручник Чирков, наляканий трохи словами старого керманича, хоч той свій страх старав ся укрити під рівнодушним тоном свого голосу.

— Що я ему маю тикати під ніс мою гадку? Він сам бачить, як погано діє ся! — відповів Лаврентий Іванович гнївно.

В тій хвили вийшов капітан на місток і почав розглядати ся довкола. Темні хмари вкривали цілий овид. Они немов би все росли і росли, займали чим раз більший простір, вкриваючи з великою скоростию овид.

— Чи лодка ще не вернула? — спитав капітан вартуючого офіцира.

— Ні.

— Вивісити сиґналові стяги.

В холоднім звичайно голосї капітана чути було легке занепокоєнє.

„Так, тепер ти неспокійний, а вчера не хотів мене послухати“ — подумав керманич, поглянувши з під ока на капітана, що стояв на другім кінци містка і знов воркнув до себе: „Молоде, недоварене“.

— Лодка від'їздить від берега! — дав знати сиґналіст, що цілий час крізь дальновид глядів на берег.

(Дальше буде).

щасте як би будник не вдержав був ще в пору надходячий поїзд. — На ул. Божничій прихопив варібник Йосиф Рудий нотованого 16-лїтного злодія Йосифа Кравчика в тій хвили, коли той витягав єму годинник з кишенї, і віддав его в руки поліциї.

— Слїдство в справі самоубийства бар. Еренбурґа, котрий, як ми то вчера доносили, кинув ся з третого поверха готелю Жоржа на улицю і забив ся, не вияснило зовсїм причини самоубийства. Показало ся, що Еренбурґ був родом з Праги, мешкав в послїдних часах постійно у Відни, де перед своїм виїздом до Києва зложив свої цїнні папери, як то показує ся з депозитого квіту, знайденого в торбі. З паперів знайдених в торбі виходить, що він процесував ся о спадщину по своїм браті Максиміляні, помершім в Києві і в тій цїли зробив умову з російским приставом Бурлаєм, котрому дав повну власть вести процес. Чого допустив ся той пристав і що він наробив такого, що так дуже рознервувало Еренбурґа — того не знати. З записок виходить, що Еренбурґ вже в Києві носив ся з гадкою самоубийства. Скоро до нинї не зголосить ся родина погибшого, то похороном тїла самоубийника займе ся комісарият а річи, гроші і документи відошле поліция до суду цивільного, котрий переведе розправу спадкову.

— В справі крадежі в Олеську в тамошнїм урядї податковім (не на почтї, як вчера було хибно на сїм місци подано), де вкрадено 150.000 кор., арештовано слїдуючих взломників: торговельника кіньми з Глинян Лейбу Надельштехера; властителя реальности в Балучинї, золочівского повіта, Станислава Лепянку; торговельника кіньми з Білки шляхотскої Зельмана Бенена і друкаря із Замарстинова Шаю Гольдштайна. При ревізиї в помешканю Надельштехера знайдено 580 кор. а в помешканю Бенена 290 кор., з посїданя котрих они не уміли витолкувати ся. Про арештованє пятого спільника і проводиря цїлої тої ватаги доносять з Бродів до „Дїла", що в четвер дня 26 с. м. арештував жандарм Захарчук над самою границею якогось підозрілого чоловіка в хвили, коли він хотів втїкати до Росиї. Арештований подав, що називає Ян Бардецкий і і єсть родом з Люблина. Арештованє було о правдане, бо при особистій ревізиї знайшов Захарчук крім бровнїнґа і штилета ненадійно всї облїґациї, вкрадені в олеским урядї податковім, на кількадесять тисяч корон, ще инші цїнні папери і трохи готівки.

— Мантїї на великі розміри. Минувшого понедїлка арештовано в Парижи знаного і дуже популярного банкіра Рошетта а вість о тім викликала не лиш в Парижи, але майже й в цїлій Франциї величезний переполох серед малих капіталїстів то понеслась голосним відгомоном по цїлій Европі. Щоби зрозуміти велич і силу того переполоху, треба знати, що кождий Француз, особливо же Парижанин старає ся заощадити собі такий капіталик, котрий дозволив би єму на старість закинути свої інтереси і жити спокійно з процентів тогож капіталу. Тоті малі капіталїсти рекрутують ся переважно з дрібних купців і промисловців та з урядників. Они стараються свої капітали о скілько можна корисно а що хотїли би мати як найбільші проценти або дивіденди, то додають тим охоти всїлякими мантїям визискувати ті круги хитро обдуманими або лиш просто удаваними підприємствами. Того рода підприємства кінчать ся звичайно банкротством, котре руйнує тисячі родин, але мимо того люди не беруть собі з таких мантїйских підприємств ніякої науки, забувають по кількох лїтах на то, що було, та дають ся знову хитрим мантїям ловити.

Так було й в сїм случаю. Рошетт єсть молодим чоловіком, бо має ледви 32 лїт і єсть женатий. Давнїйше був він кельнером в ресторациї на двірци зелїзничім в Мелен а дїставши в спадщинї невелику суму, поїхав до Парижа і там знайшов собі посаду в якімсь банку. Коли властитель того банку збанкротував, Рошетт поробив зараз кроки, щоби позискати собі его клїєнтелю для підприємств, які тогді лише що задумував основувати. Коли побачив, що інтерес іде, зачав основувати всїлякі підприємства одно за другим. Так основав він „Француско-іспаньский Банк", „Товариство для копалень і промислу в Парижи", „Товариство для риболовлї в Мароккү" і у всїх тих товариствах був директором. Крім того засїдав він в радї надзираючій „Товариства копальні міди в Нерва", „Товариства для жарових ламп ґазових „Маншон Геля" і в богато инших; головним же підприємством его мантїйств були Француско-іспаньский Банк і Товариство кредитове для копалень. Перше з тих підприємств містило ся при ул. Блянш в осередку Парижа і тут працювало 400 урядників. Всї тоті товариства були основані на акциях, а Рошетт до кількох лїт випустив акций на номінальну суму 80 міліонів франків.

Як умів Рошетт ловити необачних в свої сїти, нехай послужить доказом слїдуюча історія: Якийсь капіталїст з провінциї купив був за кілька тисячів франків акций Товариства для жарових ламп. За радою якогось банкіра хотів він тоті акциї продати, але не міг, бо немав паперів в руках. Єму казали, що акциї ще не видруковані. Коли капіталїст загрозив позовом, касиєр сказав єму тихцем: Ми продали ваші акциї у вашім імени і зискали на кождій штуцї по 8 франків. Тут маєте гроші. То помогло. Капіталїст закупив по кількох днях акциї не лиш за первістну суму, але зажадав ще нових за 5000 франків. Тепер же показало ся, що фабрики для виробу жарових сїток „Геля" зовсїм не було. В будинку, в котрім нїби то містила ся тота фабрика, застав судия слїдчий кільканайцять робітниць, котрі ще мали учити ся свого ремесла. На мурах Парижа виднїли ся оголошеня о сїтках жарових з фабрики „Геля", в ґазетах появили ся анонси, але сїток тих нїхто не видів. Мимо того акциї куповано.

Цїле обманьство вийшло на верх в той спосіб, що якийсь Ґадо, фабрикант патентованих водомірів, обжалував Рошетта за то, що той намовив его перемінити свою фабрику на акцийне товариство і предложив єму фальшиві рахунки та білянси, через що виставив его на значні страти. Скоро пішла чутка о арештованю Рошетта, акциї его підприємств зачали страшно спадати. І так акциї „Маншон Геля" спали з 541 франків на 80, акциї „Ґаз Метан е Бюссон Геля" спали з 58 на 16 франків, акциї „Француско-іспаньского Банку" з 324 на 50 франків і т. д. Показало ся наконець, що довги всїх підприємств Рошетта виносять 120 міліонів а на то було ледви 10 міліонів франків покритя.

Господарство, промисл і торговля.

ЦЇНА ЗБІЖА у ЛЬВОВІ

дня 27 марта:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	12·30	до	12·50
Жито	10·50	до	11·—
Овес	6·50	до	6·70
Ячмінь пашний	6·70	до	7·—
Ячмінь броварний	7·20	до	7·80
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	8·50	до	10·50
Вика	5·70	до	6·10
Бобик	6·50	до	6·70
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	7·80	до	8·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	85·—	до	100·—
Конюшина біла	35·—	до	50·—
Конюшина шведска	80·—	до	95·—
Тимотка	28·—	до	34·—

Телеґрами.

Відень 28 марта. Правительство предложило на ново парляментови проект закона в справі виконуваня дентистики. Проект в загалї згідний єсть з проектом предкладаним вже давнїйше а не ухваленим палатою.

Мехіко 28 марта. Вчера в полудне дало ся тут і в инших місцевостях в краю почути сильне землетрясенє. Місто Чіляпа зовсїм знищене. В містї Мехіку завалило ся богато домів. Настав величезний переполох. Число жертв незнане.

Ст. Тома (антиль. остров) 28 марта. Вчера вечером дало ся тут почути сильне землетрясенє, котре однак не наробило поважної шкоди.

Діжон 28 марта. З Пудрері де Воґ доносять, що тамошна державна фабрика пороху внаслїдок вибуху вилетїла у воздух. Доси видобуто тїло одного чоловіка. Близших вістий брак.

Париж 28 марта. Лїґа „французскої вітчини" відбула вчера збори для запротестованя против перенесеня мощий Золї до Пантеону. По кількох острих бесїдах ухвалено резолюцию в тім дусї. Перед льокалем зібрала ся велика товпа, котру однак поліция розіґнала. Арештовано кілька осіб.

Париж 28 марта. Воздухоплавець Фарман підчас пробного лету випав вчера із свого воздушного судна в наслїдок наглого обороту і легко потовк ся.

Танґер 28 марта. Австро-угорска ескадра відплине нинї до Маляґи.

Петербург 28 марта. До Петербурга прибуло кількох властителїв майоратів, щоби увискати позволенє на продаж ґрунтів селянам. Загальна скількість ґрунтів предкладаних до продажи виносить пів міліона десятин, переважно в Польщі.

Петербург 28 марта. Ґенералам Фокови і Райсови поручено, щоби подали ся до димісиї.

Петербург 28 марта. Міністер справ внутрішних видав окружник до ґен.-ґубернаторів, поручаючи їм, щоби старали ся о скріпленє російских впливів на кінцях держав, особливо же при обсаджуваню державних становищ. Окружник має на оцї особливо Білорусь, Україну, Литву і Царство польске а відтак прибалтийскі провінциї.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).